

ROZDZIAŁ 21: PRZEGLĄD ZASAD ODNOWY

Bóg stworzył nas, abyśmy żyli wiecznie otoczeni Jego miłością; najpierw w Królestwie Niebieskim na ziemi, a później w Królestwie Niebieskim w świetle duchowym. Ale pierwszy mężczyzna i pierwsza kobieta upadli w czasie wznoszenia do tego ideału i znaleźli się pod panowaniem Szatana. Na skutek tego ziemia przepełniła się nienawiścią, przemocą, głodem, biedą i wojnami. Serce Boga było pełne bólu. Bóg jednak nie zrezygnował z urzeczywistnienia Swojego Ideału. Bezwzględnie postanowił przywrócić upadłego człowieka do stanu, z którego mógł on osiągnąć pierwotny cel stworzenia. Ten proces nazywany jest zbawieniem, albo odnową człowieka. Ponieważ opatrność odnowy ma na celu urzeczywistnienie idealnego świata, więc Bóg prowadzi ją zgodnie ze Swoją Zasadą Stworzenia. Jej zastosowania do sytuacji, która ma miejsce po Upadku nazywane się Zasadami Odnowy.

Aby odnowić się do stanu, z którego możemy osiągnąć Ideał, musimy przeciąć wszystkie więzy łączące nas z Szatanem. To jest możliwe jedynie wtedy, gdy zostaniemy uwolnieni od grzechu pierworodnego i narodzimy się na nowo poprzez Mesjasza, Prawdziwego Rodzica. Zanim to nastąpi musimy najpierw oddzielić się od Szatana do tego stopnia, by symbolicznie osiągnąć poziom duchowy, jaki Adam i Ewa osiągnęli przed Upadkiem. Na tej podstawie będziemy mogli przyjąć Mesjasza i odrodzić się przez Niego. Następnie, podążając za Mesjaszem, powinniśmy wzrastać do pełnej dojrzałości i osiągnąć cel stworzenia.

Historii ludzkości nie można zrozumieć jako ciągu dość przypadkowych faktów o tym, kto z ludzi, kiedy i gdzie czegoś dokonał. Z doświadczenia wiemy, że z trudem potrafimy pokierować swoim własnym życiem, a co dopiero losami ludzkości. Dlatego w historii świata ludzie widzą wielki wpływ przypadku. W rzeczywistości dzieje ludzkości są zapisem walki Boga o człowieka. Bez tego duchowego wymiaru nie można zrozumieć ani historii ludzkości, ani historii narodów, ani wydarzeń, które nas spotykają w życiu.

Powrót człowieka do Boga nie jest wyłącznie sprawą pomiędzy Bogiem i człowiekiem, nie jest po prostu pokonywaniem ignorancji człowieka. Szatan jest realną siłą, która aktywnie działa na rzecz pograżenia człowieka z piekle. Musimy się temu przeciwstawiać. Musimy wyciągnąć rękę do Boga, aby mógł nam pomóc. Chociaż to człowiek musi powrócić do Boga, Bóg musi pomóc człowiekowi zsyłając Mesjasza, bez którego nie możemy tego dokonać. Człowiek musi w Mesjasza uwierzyć i podążać za Nim. Bez tego, Bóg nie jest w stanie zbawić człowieka.

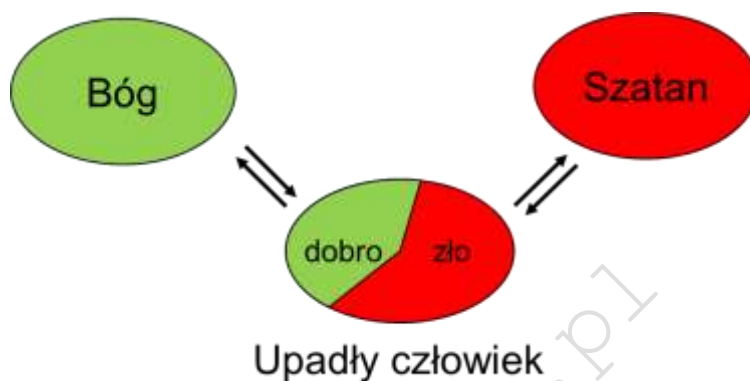
Istotą zbawienia albo odnowy człowieka jest odbudowa więzi serca pomiędzy Niebiańskim Rodzicem, a Jego dzieckiem. To jest nadrzędny cel do którego dążymy. Nie chodzi o przynależność do jakiejś ściśle określonej wspólnoty religijnej, wykonywanie konkretnych rytuałów, czy wierzenie w określony sposób. Chodzi o to, by doświadczyć miłości Boga, kochać Go i kochać innych ludzi, którzy są naszymi braćmi i siostrami.

Pośrednia pozycja człowieka

Zanim omówimy Zasady Odnowy, musimy wyjaśnić w jakiej zależności od Boga i Szatana znaleźli się ludzie w wyniku Upadku. Gdyby pierwsi przodkowie ludzkości nie upadli, ale osiągnęli doskonałość i zjednoczyli się z Bogiem w sercach, żyliby w pełnej i wyłącznej więzi z Bogiem. W wyniku Upadku jednak połączyli się więzami krwi z Szatanem, co pozwoliło mu wywierać ciągły wpływ na ich życie. Adam i Ewa po Upadku znaleźli się w pozycji pośredniej – zawieszonych

między Bogiem i Szatanem, mając w sobie i dobro i zło, będąc podatni na wpływ obydwu. W konsekwencji wszyscy ich potomkowie także znajdują się w takiej samej pozycji pośredniej.

Jednakże dobro i zło w człowieku upadłym nie rozwinęło się w równym stopniu. Podstawa zła jest zwykle silniej rozwinięta i łatwiej wydaje owoce. Natomiast podstawa dobra jest zwykle słabiej rozwinięta i człowiek musi podejmować świadome wysiłki, aby ją pobudzić i aby wydała owoce. Wielkość tych podstaw w każdym człowieku jest rezultatem jego dotychczasowych wyborów, a także osobistego fundamentu na którym stoi. Konkretnie czyny, które zwiększają wpływ na nas ze strony Boga lub Szatana są nazywane w Zasadach odpowiednio dobrymi lub złymi warunkami.

To dlatego Bóg na przykład nakazał Kainowi i Ablowi, złożenie ofiar. Pragnął, by dzięki temu mógł przez nich działać. Ponieważ Kain zabił Abła, więc ustanowił warunek dający Szatanowi prawo do niego. Bóg posłał do upadłych ludzi Jezusa, aby mogli przejść na Jego stronę dzięki warunkowi wiary w Zbawiciela. Niestety, wielu odrzuciło Jezusa i pozostało po stronie Szatana.

Dopóki nie osiągniemy ideału będzie w nas dobro i zło. W każdym – i w świętym i w zbrodniarzu, chociaż w różnych proporcjach. Jesteśmy dziećmi Boga - pochodzimy z Jego linii krwi. To dlatego Bóg ma prawo do każdego człowieka, nawet największego zbrodniarza. Z drugiej strony Upadek stworzył więź krwi z Szatanem. Dopóki Mesjasza go nie zerwie, nawet największy święty będzie podatny na wpływ zła. A nawet jak Mesjasz go zerwie, to i tak nie jest to gwarancją, że nasze wybory będą zawsze dobre i że podstawa zła zniknie w nas do końca.

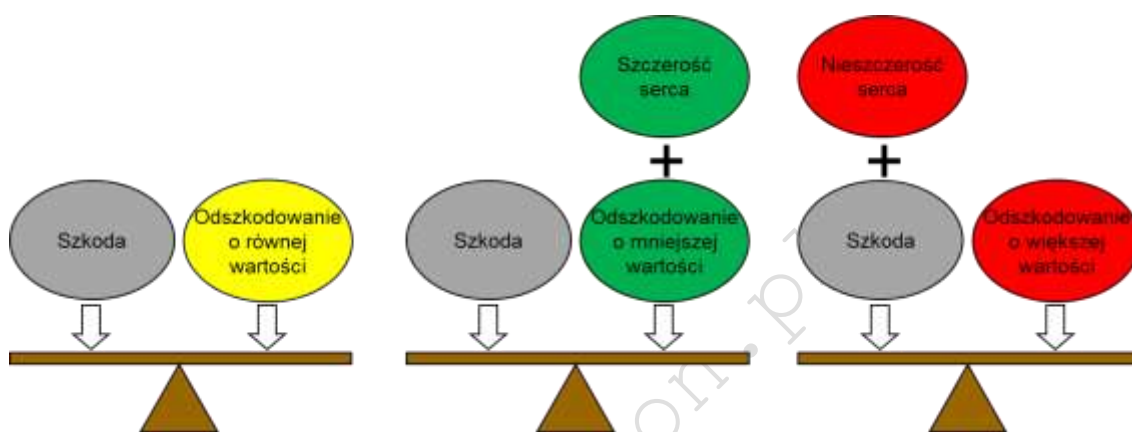
Odnowa przez odszkodowanie

Fundamentalną zasadą odnowy jest to, że powrót człowieka do Boga zależy od wypełnienia przez człowieka swojej części odpowiedzialności. Ponieważ człowiek z własnej woli odszedł od Boga, więc teraz musi z własnej woli do Boga powrócić. Gdy podejmujemy wysiłki w tym kierunku, to umożliwiamy, by Bóg miał większy wpływ na nasze życie. Przede wszystkim jednak budujemy relację serca z Niebiańskim Rodzicem. Człowiek odchodząc od Boga przyniósł Mu niewystłowny ból. Nie da się tego w zupełności wymazać, ale gdy chcemy szczerze do Boga powrócić i przeprosić Go, to jesteśmy w stanie odbudować więź serca i odzyskać pierwotną pozycję dziecka. Podejmowanie tego typu działań Zasada nazywa płaceniem odszkodowania, a działania zmierzające do tego nazywa warunkami odszkodowania.

Gdy porównamy warunki odszkodowania do tego, co zostało utracone, to rozróżnimy ich trzy rodzaje: o równej, mniejszej i większej wartości. Warunek o równej wartości, pozwala na odnowę relacji z Bogiem poprzez ofiarowanie czegoś odpowiadającego wartości krzywdy lub

szkody. Przykładem takich warunków odszkodowania jest „życie za życie, oko za oko, ząb za ząb” (Wj 21:23-25). Warunki takie były ustanawiane w Opatrzności, gdy ludzie mieli zatwardiałe serca i tylko w ten sposób mogli zrozumieć, że skrzywdzili drugiego człowieka i przynieśli ból Bogu.

W przypadku warunku odszkodowania o mniejszej wartości odnowa relacji dokonuje się na bazie szczerości serca. Dzięki temu wystarczy spełnić warunek odszkodowania o wartości mniejszej niż wartość tego, co zostało utracone. Na przykład wierzyciel może okazać dobrą wolę i pod warunkiem spłaty części długu darować dłużnikowi resztę. Doskonałym przykładem warunku odszkodowania o mniejszej wartości jest odkupienie przez krzyż. Spełniając bardzo mały warunek, jakim jest wiara w Jezusa, otrzymujemy nieporównywalnie większą łaskę zbawienia. Zdecydowana większość warunków, które miał spełnić człowiek, było warunkami tego typu.

Trzeci rodzaj to warunek odszkodowania o większej wartości. Jeżeli człowiek zmarnował szansę na odszkodowanie poprzez warunek odszkodowania o mniejszej wartości, musi on spełnić inny warunek, tym razem trudniejszy, gdyż musi dodatkowo zrekompensować nieszczerość serca okazaną przy poprzednim warunku. Dla przykładu, ponieważ Abraham popełnił błąd podczas składania ofiary ze zwierząt, musiał go naprawić przez gotowość do złożenia w ofierze jedyne go syna Izaaka. Innym przykładem jest los Izraelitów, którzy nie potrafili zachować wiary w Bożą obietnicę podczas czterdziestu dni zwiadów w Kanaanie. Aby zadośćuczynić za ten błąd, musieli pozostać na pustyni przez czterdzieści lat (Lb 14:33). Kiedykolwiek postać centralna w Bożej opatrzności nie wypełniła wymaganego od niej warunku, wówczas kolejna postać centralna spełnić musi nie tylko sam ten warunek, ale dodatkowo zadośćuczynić za błąd swojego poprzednika.

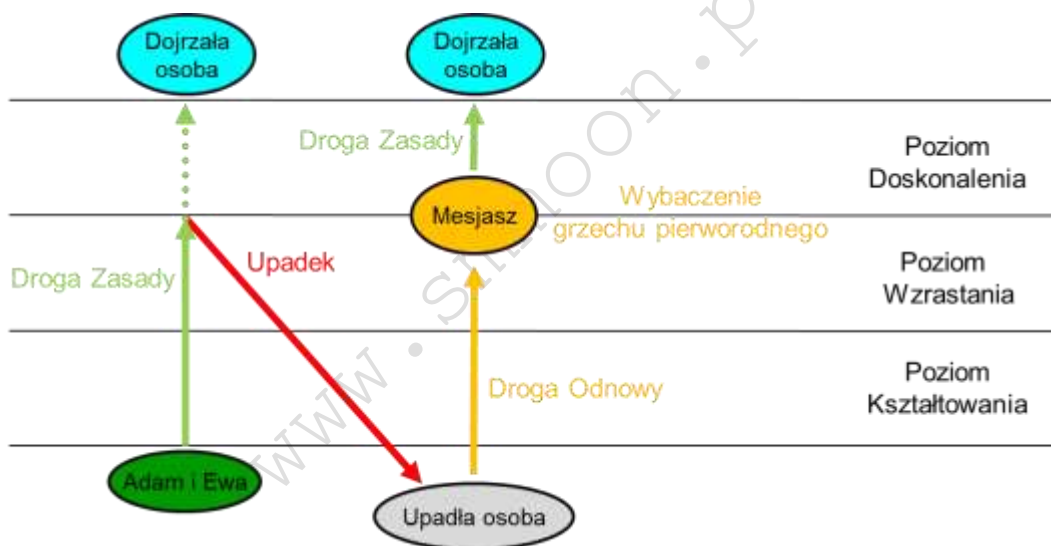
Ponieważ warunek odszkodowania ma na celu przywrócenie do pierwotnego stanu, powinien on stanowić odwrócenie procesu, który spowodował szkodę. Pierwszy Adam opuścił Boga, więc aby odkupić błąd Adama, Jezus musiał pozostać absolutnie wierny i oddany Bogu nawet gdyby został przez Niego opuszczony. Dlatego Bóg musiał opuścić Jezusa tuż przed jego śmiercią na krzyżu.

Zranień w sferze serca tak naprawdę nie da się zrekompensować warunkami o równej wartości. Bóg jest kochającym Rodzicem, który oczekuje wyłącznie powrotu człowieka i warunku odszkodowania o mniejszej wartości. W piękny sposób pokazuje to przypowieść o synie marnotrawnym z ewangelii św. Łukasza. Dopiero jeżeli braknie nam szczerości serca, musimy zapłacić warunek o większej wartości.

Bóg nie może zbawić człowieka wbrew jego woli. Człowiek musi chcieć do Boga powrócić i musi wypełnić swoją część odpowiedzialności. To dlatego proces zbawienia człowieka trwa tak długo.

Opatrzność odnowy a Mesjasz

Wypełnianie warunków jest niezbędne, bo umożliwia odbudowanie więzi serca z Bogiem. Ale do realizacji celu odnowy, człowiek musi zostać całkowicie oddzielony od Szatana, tak, by nie pozostała żadna podstawa, przez którą Szatan mógłby zaatakować. Jest to możliwe jedynie wtedy, gdy człowiek zostanie oczyszczony z grzechu pierworodnego, ponieważ grzech ten jest źródłem wszystkich warunków, przez które Szatan oskarża i atakuje upadłego człowieka. Tego grzechu jednakże nie da się usunąć, dopóki człowiek nie odrodzi się przez Mesjasza. Mesjasz, jest więc absolutnie niezbędną postacią w dziele Opatrzności odnowy. Dzięki odrodzeniu się przez Mesjasza i wybaczeniu grzechu pierworodnego, człowiekowi zostaje przywrócona pozycja Adama i Ewy sprzed upadku. Następnie człowiek może wzrastać duchowo podążając za Mesjaszem, by ostatecznie móc osiągnąć pełnię dojrzałości, czyli cel stworzenia. Mesjasz ma być pierwszym, który osiągnął ideał i być przykładem do naśladowania. Dlatego Mesjasz musi być prawdziwym człowiekiem. Przez niego Bóg zbuduje prawdziwe jednostki, rodziny, plemiona, narody i świat.

Ponieważ misją Mesjasza jest nauczenie ludzi Drogi Zasady i ustanowienie przykładu, więc Bóg nie może Go zesłać do świata, który jest nieprzygotowany na Jego przyjęcie. Gdyby nie było przygotowanego środowiska na jego przyjście, to Szatan mógłby łatwo go usunąć poprzez ludzi, którzy mu służą. Dlatego Bóg wspiera ludzi, by stworzyli podstawę przyjęcia Mesjasza. Najpierw wybiera jednego człowieka, który będzie podążał za Nim. Poczynając od niego tworzy rodziny i narody stojące po Jego stronie, które następnie mogą przyjąć Mesjasza i podążać za Nim.

Gdyby Adam i Ewa osiągnęli dojrzałość i stali się Rodzicami Prawdziwymi, to ich dzieci postępowyłyby Drogą Zasady pod ich kierunkiem i ochroną. Rodzice każdego człowieka byłiby dla niego przewodnikami na tej drodze. Jednakże po Upadku człowiek musi przejść przez dwie kolejne drogi prowadzące do osiągnięcia dojrzałości. Pierwsza z nich jest to Droga Odnowy obejmująca przygotowanie na przyjście Mesjasza oraz odrodzenie przez Mesjasza. Druga to pierwotna Droga Zasady, którą podążamy pod kierunkiem i ochroną Mesjasza. Ponieważ występuje on w roli

duchowego przewodnika, roli, która w ideale należałaby do naszych rodziców, więc jest nazywany Rodzicem Prawdziwym człowieka.

Droga Odnowy jest trudniejsza niż pierwotna Droga Zasady, bo prócz tego, co musielibyśmy nauczyć się w jej ramach musimy pokonywać zło, które nas obciąża od Upadku. Droga Odnowy i Droga Zasady nie polegają na spełnianiu obowiązków religijnych w ramach konkretnego kościoła, ale na budowaniu więzi serca z Bogiem, pokonywaniu upadłej natury i rozwijaniu w sobie serca pełnego miłości.

Mesjasz jest niezbędny, by wybaczyć grzech pierworodny. Z grzechem dziedzicznym i społecznym musimy sobie poradzić sami. Dlatego Droga Odnowy to także rozwiązywanie skutków wyborów dokonywanych uprzednio przez nas i naszych poprzedników, których owoce czasami ujawniają się w pełni dopiero po kilku pokoleniach.

Podstawa przyjęcia Mesjasza

Ponieważ rola Mesjasza w Opatrzności odnowy jest tak wielka, więc przygotowanie na jego przyjście jest szczególnie ważne. Mesjasz nie pojawia się na świecie w dowolnej chwili, lecz wtedy, gdy jest dla niego przygotowana podstawa na Jego przyjęcie. Oznacza to, że Mesjasz pojawi się wtedy, gdy człowiek zostanie odnowiony do pozycji, którą Adam i Ewa osiągnęli tuż przed Upadkiem.

Jakie warunki odszkodowania potrzebne są do ustanowienia podstawy przyjęcia Mesjasza? Ponieważ warunek odszkodowania jest ustanawiany przez odwrócenie procesu odejścia od pierwotnego stanu, zrozumiemy to na podstawie tego w jaki sposób Adam i Ewa mieli osiągnąć cel stworzenia oraz jaki popełnili błąd. Adam i Ewa mieli spełnić dwa warunki. Po pierwsze, powinni w okresie wzrostu ściśle przestrzegać Bożego przykazania zabraniającego spożywania owocu z drzewa poznania dobra i zła. Po drugie, powinni w pełni zjednoczyć się z Bogiem i zbudować w sobie osobowość dobra i miłości. Dlatego, aby upadły człowiek mógł ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza, musi więc spełnić 2 warunki odszkodowania odpowiadające tym 2 warunkom Adama i Ewy. Warunki te są nazywane podstawą wiary oraz podstawą wcielenia.

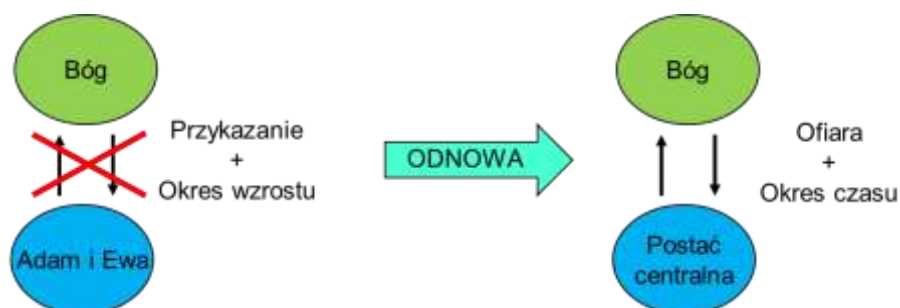
Bóg nie posyła Mesjasza do nieprzygotowanego świata, bo Mesjasz przychodząc jako Prawdziwi Rodzic ludzkości ma być naszym wzorem do naśladowania. Dlatego musieliśmy czekać na Jezusa od Upadku przez biblijne 4000 lat. Przyglądając się temu jak Bóg przygotowywał świat na przyjęcie Mesjasza, możemy zrozumieć jak my mamy się przygotować na Jego przyjście do naszego życia.

Gdy Mesjasz przychodzi tylko nieliczni faktycznie osiągają duchowy poziom Adama i Ewy sprzed Upadku. Pozostali nawet jeżeli przyjmują Mesjasza i dostępują wybaczenia grzechu pierworodnego muszą nadal podążać Drogą Odnowy do osiągnięcia tego stanu.

Podstawa Wiary

Podstawa wiary jest warunkiem odszkodowania za to, że Adam i Ewa nie dochowali posłuszeństwa przykazaniu „nie spożywaj” przez okres do osiągnięcia przez nich dojrzałości. Aby to odnowić upadły człowiek musi okazać absolutną wiarę w Słowo Boga przez pewien okres czasu. Warunek ten posiada 3 odpowiadające tamtemu przykazaniu elementy.

Pierwszym elementem jest postać centralna warunku, która zajmuje pozycję Adama i Ewy oraz ustanawia podstawę wiary. Drugim elementem jest obiekt ofiarny, który postać centralna musi z absolutną wiarą ofiarować. Jest to wypełnienie polecenia Boga symbolizujące zachowanie przykazania przez Adama i Ewę. Trzecim elementem jest określony okres czasu w jakim należy zachować wierność w Słowo Boga, reprezentujący okres wzrostu w którym Adam i Ewa mieli dochować wiary w przykazanie zanim nie osiągnęliby dojrzałości i przykazanie przestałoby ich obowiązywać.

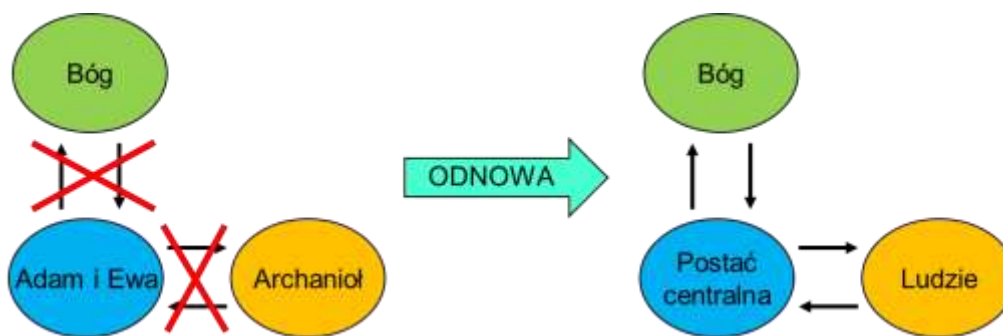
Zgodnie z Ideą Stworzenia Bóg jest w centrum życia człowieka. Ponieważ więź człowieka z Bogiem została zerwana wskutek braku wiary pierwszego mężczyzny i pierwszej kobiety, to jest potrzebny warunek, by ją odnowić. Dlatego postaci centralne Opatrzności: Abel, Noe, Abraham i Izaak, Mojżesz musiały okazać ogromną wiarę w Słowo Boże, ponieważ byli oni odpowiedzialni za ustanowienie podstawy wiary w imieniu ludzkości.

Ponieważ Adam i Ewa nie uwierzyli w Słowo Boga, więc Je utracili. Dlatego w czasach poprzedzających epokę Starego Testamentu ludzie nie mogli bezpośrednio otrzymywać Słowa Bożego, lecz musieli składać w ofierze pewne obiekty ofiarne, czego przykładem jest budowa arki Noego. Od momentu objawienia Starego Testamentu obiektem ofiarnym była znowu wiara w Słowo Boże. W epoce Nowego Testamentu wiara w Słowo Boga również była warunkiem dostąpienia Zbawienia.

Każdy z nas musi zbudować swoją Podstawę Wiary. Istotą Podstawy Wiary jest odbudowa serdecznej więzi człowieka z Bogiem. Nie chodzi o to, by wierzyć, że Bóg istnieje, Szatan bez wątpienia wie, że Bóg istnieje. Chodzi o to, by uwierzyć w Słowo Boga. Nie chodzi o ślepą wiarę, ale o zaufanie do Niebiańskiego Rodzica.

Podstawa Wcielenia

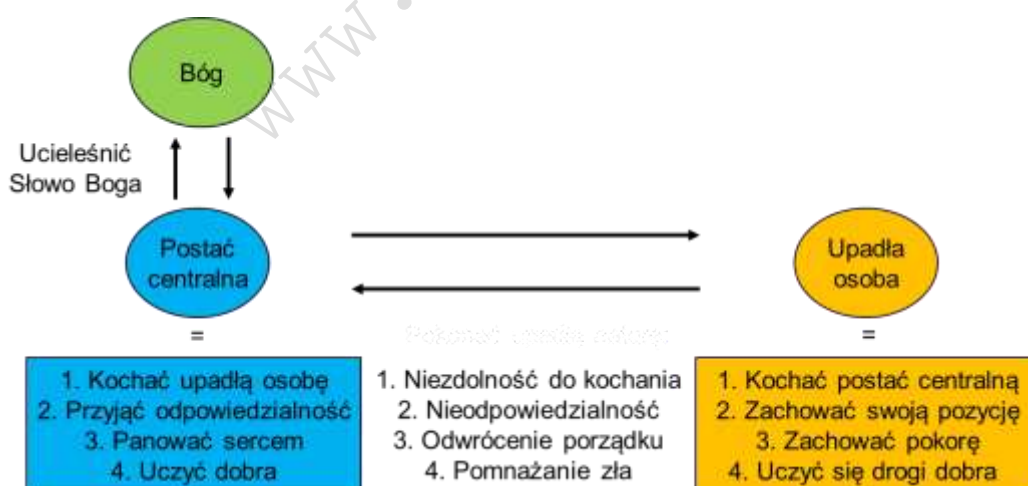
Podstawa wcielenia jest warunkiem odszkodowania za to, że Adam i Ewa nie stali się ucieleśnieniem charakteru Boga, lecz zamiast tego rozwinęli w sobie cechy upadłej natury. Aby to odnowić, człowiek musi pokonać upadłą naturę w każdym z jej 4 podstawowych aspektów. Zgodnie z zasadami odnowy odszkodowanie zostaje zapłacone przez odwrócenie procesu odejścia od pierwotnego standardu. Dlatego do wypełnienia tego warunku niezbędne są 2 osoby. Jedna z nich to osoba, która ustanowiła podstawę wiary. Ta osoba staje „w pozycji Adama i Ewy” przed Upadkiem i jest „postacią centralną”. Druga osoba staje „w pozycji Archanioła” przed Upadkiem. Aby ustanowić warunek odszkodowania osoby te muszą pokonać uczucia, które doprowadziły do upadku i zachować się zgodnie z ideałem Boga.

Pierwszym aspektem upadłej natury jest to, że Archanioł nie kochał Adama tak jak Bóg. Odrzucił prawdę i znenawidził ich, gdyż uważał, że Adam i Ewa są jego rywalami w wyścigu po miłość i błogosławieństwo od Boga. Aby pokonać tę cechę, osoba stojąca „w pozycji Archanioła” musi kochać osobę stojącą „w pozycji Adama i Ewy”, czyli osobę stojącą w bardziej centralnej pozycji w opatrności bez względu na to kim się ona na pierwszy rzut oka wydaje i dostrzegać dobro, które w niej jest, tak jak to Bóg dostrzega.

Drugim aspektem upadłej natury jest to, że Archanioł odrzucił odpowiedzialność daną mu przez Boga. Miał być nauczycielem pierwszych ludzi, zamiast tego szukał miłości bezpośrednio od Boga. Aby pokonać ten aspekt upadłej natury, osoba stojąca „w pozycji Archanioła” musi zachować swoją pozycję i przyjąć odpowiedzialność z nią związaną, a wraz z nią miłość i błogosławieństwo Boga poprzez osobę stojącą „w pozycji Adama i Ewy”.

Trzecim aspektem upadłej natury jest to, że Archanioł zapanował nad Adamem i Ewą zamiast podporządkować się im. Stąd wywodzi się cecha upadłej natury dążąca do odwrócenia porządku panowania i bezprawnego dominowania nad innymi. Aby pokonać ten aspekt upadłej natury, osoba stojąca „w pozycji Archanioła” musi z pokorą podchodzić do tego, co Bóg pragnie ją nauczyć przez osobę, która wydaje się, że mniej wie i mniej kocha.

Czwartym aspektem upadłej natury jest to, że Ewa pomnożyła zło na Adama, zamiast odziedziczyć dobro od niego. Aby ją pokonać, osoba stojąca „w pozycji Archanioła” powinna przejąć wolę pomnażania dobra od osoby stojącej „w pozycji Adama i Ewy” i nieść ją dalej w świat.

Przez wypełnienie tych warunków zostaje ustanowiony warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury, co jest równoznaczne z ustanowieniem podstawy wcielenia.

Ustanowienie podstawy wcielenia jest wspólnym wysiłkiem postaci centralnej i upadłej osoby. Kluczowe nie było to, że Archanioł upadł, ale to, że upadli Adam i Ewa. To Adam i Ewa nie potrafili kochać Archanioła, być odpowiedzialni za całą sytuację, panować nad Archaniołem z miłością, uczyć go dobra i zachowania przykazania. Analogicznie to postawa postaci centralnej wobec upadłej osoby jest kluczowa w tym, czy podstawa wcielenia może zostać ustanowiona.

Każdy z nas ma swoją Podstawę Wcielenia do ustanowienia. By Mesjasz mógł do nas przyjść, nie wystarczy, że będziemy w Niego wierzyć, bo wiara bez uczynków jest martwa. Każdy z nas ma swoją postać centralną poprzez którą doświadczamy miłość Boga i każdy z nas jest dla kogoś innego postacią centralną i mamy w związku z tym odpowiedzialność, by reprezentować Boga przed nią. Ustanawianie podstawy wiary i wcielenia nie jest jednorazowym przedsięwzięciem, jest to proces całego życia, choć są w nim momenty kluczowe. Ważne jest, by je nie przegapić. Nawet jeżeli przyjęliśmy Mesjasza, to podążanie za Nim oznacza ciągłe budowanie podstawy wiary i wcielenia na coraz głębszym poziomie.

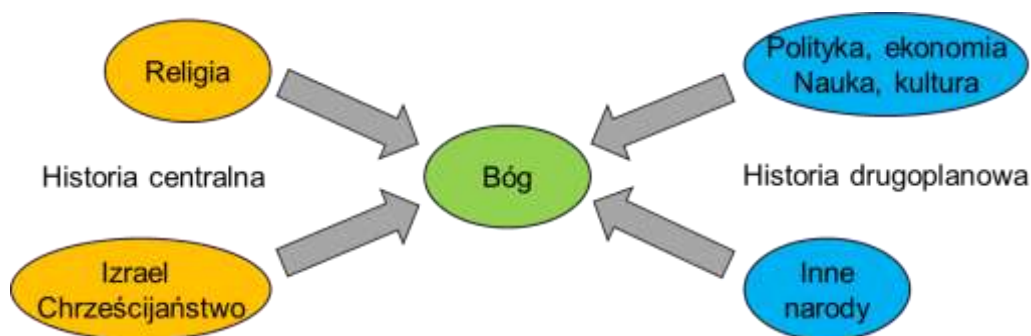
Ludzie podejmują wiele wysiłków by doprowadzić do powstania idealnego świata. Choć te wysiłki w obszarach polityki, ekonomii, ekologii, nauki i wielu innych są bardzo potrzebne, nie są one w stanie doprowadzić do powstania Królestwa Niebieskiego. Problem zaczął się w sercu człowieka i tylko tam leży klucz do jego rozwiązania. To nie był zmieni świadomość ludzi, lecz świadomość ludzi zmieni w końcu byt.

Historia centralna i drugoplanowa

Historia ludzkości nie jest więc ciągiem przypadkowych wydarzeń, ale ciągiem zmagania Boga i Szatana o człowieka. O to czy uda się skłonić człowieka do zawrócenia w kierunku Boga i tak go poprowadzić, aby zbudował podstawę przyjęcia Mesjasza. Kiedy człowiek poczyni te przygotowania, Bóg ześle Mesjasza. Choć Bóg pragnie zbawić całą ludzkość, to najpierw wybiera jedną osobę, jedną grupę czy jeden naród, którzy zbudują podstawę przyjęcia Mesjasza i będą mogli Go zaakceptować. Mesjasz przyjdzie bezpośrednio do nich i będzie budować wraz z nimi Królestwo Niebieskie. Opatrzność dotycząca tych ludzi, grup czy narodów jest opatrnością centralną, te osoby są postaciami centralnymi budowy podstawy przyjęcia Mesjasza stojącymi w „pozycji Adama i Ewy”. Opatrzność dotycząca pozostałych ludzi, grup, narodów jest opatrnością drugoplanową. W związku z tym historię także można podzielić odpowiednio na centralną i drugoplanową. W pewnym momencie rozwoju Opatrzności ta drugoplanowa historia zostaje włączona do historii centralnej, aby cała ludzkość mogła doświadczyć zbawienia.

W epoce Starego Testamentu, Bóg pracował z jednym centralnym narodem izraelskim. Jednak Jezus przedstawił Boga nie tylko jako Boga Żydów, ale jako Boga wszystkich narodów. Według Biblii powiedział: „*Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna Swego Jednorodzonego dał, aby KAŻDY, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne.*” (J 3:16) (podkreślenie dodane). Oznacza to, że wszyscy mogą być włączeni do centralnej Opatrzności Bożej, również ci objęci opatrnością drugoplanową. Z Biblii wynika, że Bóg skupiał się na wyłonieniu i wychowaniu centralnej jednostki, centralnej rodziny i centralnego narodu, które wzięłyby na siebie zadanie poniesienia modelowej opatrności odnowy. Ponadto Bóg prowadził równoległe opatrności drugoplanowe, aby któregoś dnia, wykorzystując model ustanowiony w opatrności centralnej, połączyć tych innych ludzi, rodziny i narody ze Sobą.

Skoro religia kieruje umysł i ducha człowieka ku Bogu, to z opatrnościowego punktu widzenia historia religii jest historią centralną opatrności. Wobec tego, historii rozwoju polityki, ekonomii, nauki, czy kultury mogą być traktowane jako drugoplanowe.

Centralna opatrność dotycząca przygotowania na przyjście Mesjasza jest pokazana w Starym Testamencie. Pomimo wcześniejszych wysiłków podstawa przyjęcia Mesjasza została ustanowiona dopiero w rodzinie Abrahama, Izaaka, Jakuba. Opierając się na tej rodzinie Bóg mógł utworzyć Swój naród wybrany - Izraelitów. Izraelici nie ustanowili jednak podstawy przyjęcia Mesjasza na poziomie narodu. Ostatecznie popełnili oni historyczny błąd, jakim był brak wiary w Mesjasza. Dlatego Jezus obiecał, że powróci. Z tego powodu na ziemi trwały przygotowania na Powtórne Przyjście podobne do tych, jakie miały miejsce przy Pierwszym Przyjściu. Historia chrześcijaństwa miały jeden główny cel: ustanowienie podstawy przyjęcia Mesjasza na poziomie światowym. Dlatego też historia Izraela przed przyjściem Jezusa oraz historia Chrześcijaństwa aż do dzisiejszych czasów stanowią centralną historię opatrności odnowy.

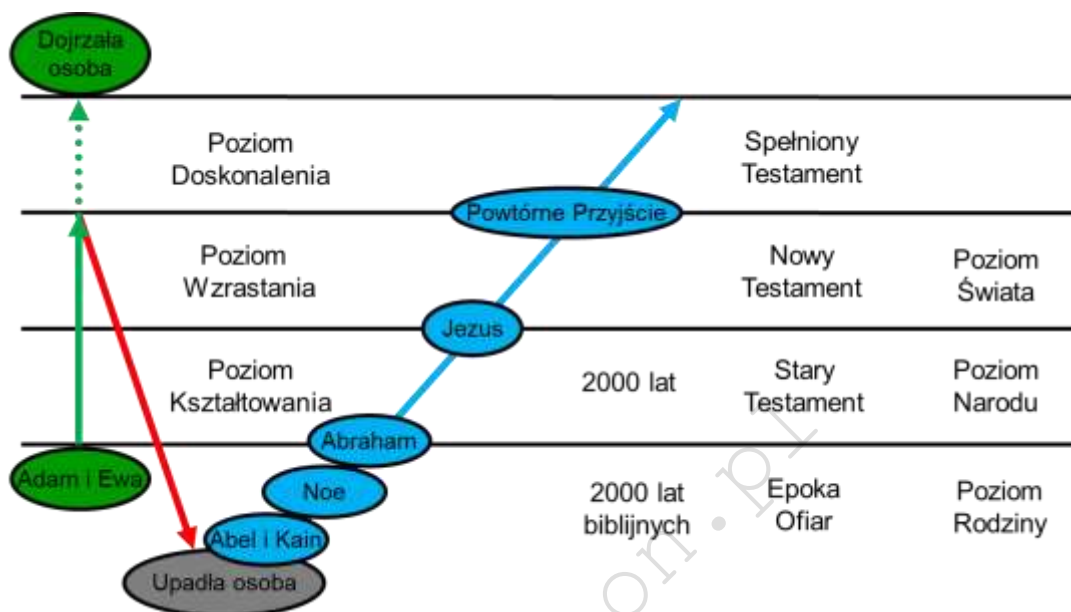
Wydarzenia z historii Izraela nie są jedynie zapisami historii jakiegoś narodu, ale zapisem modelowych wysiłków Boga, który prowadził Opatrność. Ponieważ Bóg prowadził potem Opatrność głównie poprzez Chrześcijaństwo, więc można zauważyć zgodność formuł i wydarzeń pojawiających się w historii Izraela i w historii Chrześcijaństwa, chociaż metody prowadzące do wypełnienia Opatrności były różne z powodu różnorodnych tradycji, podstaw kulturowych i warunków życiowych ludzi. Zrozumienie tych wydarzeń jest dla nas niezmiernie ważne, bo dzięki temu możemy zrozumieć jak Bóg chce działać w naszym życiu.

Relacja pomiędzy historią centralną i drugoplanową jest jak pomiędzy duchem i ciałem człowieka, pomiędzy aspektem wewnętrznym i formą zewnętrzną. Po Upadku Szatan poprzez ciało chce zdominować ducha człowieka. Dlatego gdy osoba centralna nie wypełni swojej roli, to historia centralna zostanie zdominowana przez nurt historii drugoplanowej.

Królestwo Niebieskie, które przychodzi budować Meszjasz nie pojawi się wszędzie na całym świecie w mgnieniu oka. Będzie budowane od zarodka i będzie rozrastać się obejmując nowe obszary. Dlatego bardzo istotne jest jak ten zarodek się rozwija – chociaż historia centralna może wydawać się nieznacząca, to jest tak naprawdę kluczowa.

ROZDZIAŁ 22: PRZEBIEG OPATRZNOŚCI ODNOWY

Podsumujmy teraz centralną historię ludzkości od Adama do dzisiejszych czasów w świetle opatrności odnowy. Cały przebieg opatrności można podzielić na 4 epoki: od Adama do Abrahama, od Abrahama do Jezusa, od Jezusa do Powtórnego Przyjścia oraz po Powtórnym Przyjściu.

Pierwsza epoka trwała biblijnych 2000 lat. W ciągu okresu od Adama do Abrahama ludzie nie mogli bezpośrednio otrzymywać Słowa Bożego. Dzięki składaniu ofiar ustanowili jednak podstawę dla następnego okresu, w którym Bóg mógł rozpocząć opatrność odnowy w oparciu o Słowo. Bóg pracował nad osiągnięciem tego celu już w rodzinie Adama, jednak wypełnienie Jego Woli zostało udaremnione, kiedy Kain zabił Abla. Dziesięć pokoleń później misja wypełnienia tego samego opatrnościowego zadania została przekazana rodzinie Noego. Bóg dokonał sądu potopem nad ludzkością, by oddzielić rodzinę Noego od złego świata i w oparciu o nią prowadzić dalej opatrność odnowy. Zamiarem Boga było ustanowienie podstawy przyjęcia Mesjasza w rodzinie Noego oraz zesłanie do niej Zbawiciela. Osiągnięcie tego celu zostało jednak udaremnione przez upadły czyn Chama, drugiego syna Noego.

Po upływie czterystu lat od Noego, zadanie wypełnienia Woli Bożej powierzone zostało Abrahamowi. Bóg chciał by Abraham ustanowił podstawę przyjęcia Mesjasza, co umożliwiłoby przyjście Mesjasza w tamtym czasie. Ponieważ jednak Abraham nie złożył symbolicznej ofiary w sposób prawidłowy, wypełnienie Woli Bożej zostało po raz kolejny udaremnione. Chociaż Abraham nie złożył prawidłowo ofiary symbolicznej, podstawa przyjęcia Mesjasza została ostatecznie ustanowiona w ciągu 3 pokoleń w jego rodzinie: Abrahama, Izaaka i Jakuba. Ponieważ podstawa ta obejmowała jedną rodzinę, była to podstawa na poziomie rodzinnym.

Druga epoka Opatrzności trwała kolejne 2000 lat. W oparciu o rodzinną podstawę przyjęcia Mesjasza Bóg pomnożył naród wybrany w ziemi egipskiej i chciał rozszerzyć podstawę przyjęcia Mesjasza na poziom narodowy. Podczas okresu od Abrahama do Jezusa duchowość ludzi rozwijała się w oparciu o Słowo objawione w Starym Testamencie. Bóg prowadził naród wybrany po wielu drogach próbując jak najszybciej doprowadzić do sytuacji, kiedy Mesjasz mógłby zostać przyjęty.

Okres 3 królów Izraela: Saula, Dawida i Salomona był na pewno taką okazją. W końcu 2000 lat po Abrahamie przyszedł Jezus. Gdyby w Jego czasach Jan Chrzciciel poszedł za Nim i Izraelici zjednoczyli się z Janem to ustanowiliby narodową podstawę przyjęcia Mesjasza.

Podobnie jak w przypadku Abrahama, który nie wypełnił warunku złożenia ofiary symbolicznej, Izraelici również nie spełnili pokładanych w nich nadziei i doprowadzili do ukrzyżowania Jezusa. Dlatego kolejny okres, trwający 2000 lat - od Abrahama do Jezusa - został utracony na rzecz Szatana. W konsekwencji konieczne stało się ustanowienie jeszcze jednego przedziału czasowego, dzięki któremu poprzedni okres mógłby zostać przywrócony na stronę Boga przez odszkodowanie.

Takie jest znaczenie trzeciej epoki w opatrności odnowy - 2000 lat od czasów Jezusa do dnia dzisiejszego. Podczas tego okresu duchowość ludzi rozwijała się w oparciu o Słowo objawione w Nowym Testamencie. W tym okresie chrześcijanie muszą ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza na poziomie światowym. Okres ten zakończy się wraz z Powtórным Przyjściem Chrystusa.

Podczas okresu, który nastąpi po Powtórным Przyjściu Chrystusa, duchowość ludzkości będzie rozwijać się w oparciu o Słowo Spełnionego Testamentu, które przyniesie powracający Chrystus. Jeżeli chrześcijaństwo nie przyjmie Pana Powtórного Przyjścia, to Bóg znowu rozszerzy zakres podstawy przyjęcia Mesjasza. Obejmie ona zarówno świat cielesny jak i bezcielesny i podstawa przyjęcia Mesjasza będzie musiała być ustanowiona na poziomie kosmicznym.

Mesjasz przychodzi, by wypełnić to, co Adam i Ewa nie zdołali wypełnić w Ogrodzie Eden – zbudować idealny świat. Ponieważ to człowiek popełnił błąd, więc człowiek musi go naprawić. Dlatego Mesjasz przychodzi jako człowiek. Ponieważ w centrum ideału Boga stoi rodzina: mężczyzna i kobieta, więc idealny świat nie może zostać ustanowiony wyłącznie przez mężczyznę. Ideał miał zacząć się od Adama i Ewy. Mesjasz, który przychodzi jako następcą Adama, musi tak jak Adam zrealizować ideał rodziny. Dlatego potrzebuje kobiety, która zajmie pozycję następczyni Ewy. To dlatego Zasada nazywa Mesjasza i Jego Małżonkę Prawdziwymi Rodzicami.

Jednym z praw odnowy jest, że jeżeli nie uda się coś odnowić, to kolejna próba musi mieć większy zakres. Również nie jest przypadkiem, że jeżeli nie uda się ustanowić warunku za pierwszym razem, to największe szanse powodzenia ma się przy trzeciej próbie.

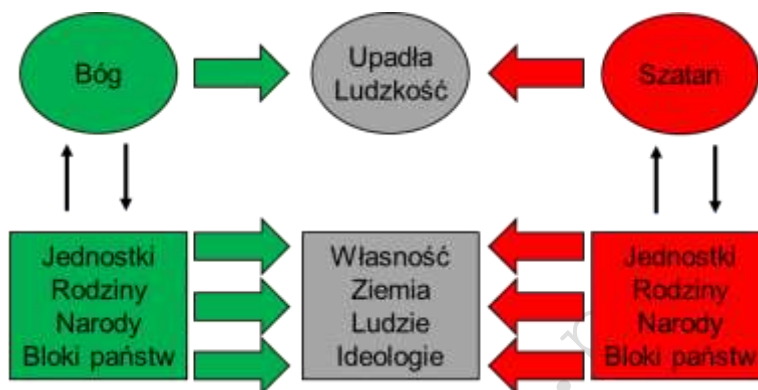
Odnowa jest po prostu kolejną szansą, by zrobić prawidłowo to czego nie zrobiły poprzednie pokolenia. Fakt, że historia odnowy trwała tak długo oznacza, że ludzie powtarzali te same błędy i nie odnawiali ich.

Walka między dobrem a złem - ukryty wymiar historii

Aby osiągnąć cel stworzenia w świecie, nad którym władzę sprawuje Szatan, Bóg konsekwentnie prowadzi dzieło opatrności odnowy przez oddzielanie dobra od zła w człowieku. W wyniku tego walka między dobrem a złem stanowiła ukryty wymiar historii. Historii ludzkości nie można właściwie zrozumieć bez tego jej niewidzialnego, lecz przyczynowego wymiaru. To dlatego historia ludzkości jest znaczone konfliktami i wojnami. Czasami walka toczy się o majątek, ziemię, lub ludzi, a czasami o ideologię lub wierzenia. W rzeczywistości jednak wszystkie te walki są jedynie wyrazem walki między Bogiem a Szatanem. Za wszystkimi ludzkimi konfliktami kryje się

działanie Boga i działanie Szatana, bez względu na to, czy stronami konfliktu są jednostki, rodziny, narody, czy bloki państw.

Co jest zatem rzeczywistą siłą nadającą bieg historii? Gdy mówimy, że historia jest odzwierciedleniem Opatrzności Bożej, to czy oznacza to, że historia rozwija się tylko dzięki planowi i działaniu Boga? Gdyby tak było, to nie moglibyśmy wytłumaczyć niesprawiedliwości i tragedii, które wydarzyły się w historii. Tak jak urzeczywistnienie celu stworzenia jest możliwe jedynie wtedy, gdy mężczyzna i kobieta spełnią swoją część odpowiedzialności, tak też i cel opatrzności odnowy może zostać osiągnięty tylko przez spełnienie przez człowieka swojej części odpowiedzialności.

Gdy człowiek spełnia swoją odpowiedzialność, wola Boga przejawia się przez tę osobę w historii, Boża opatrzność realizuje się i następuje postęp w odnowie. Jednak kiedy człowiek nie spełnia swojej odpowiedzialności, udaremnia realizację Bożej opatrzności i zatrzymuje postęp odnowy. Przyczyną tego, że historia ludzkości wydaje się być niczym innym jak tylko ciągłym odtwarzaniem historii grzechu, a perspektywa idealnego świata wydaje się być odległa, nie tkwi w tym, że Bóg jest bezsilny lub że nie jest absolutny, ale w tym, że człowiek nie wypełnia swojej odpowiedzialności. W takim wypadku Bóg po pewnym okresie czasu odnawia tę samą podstawę i warunki, jakie istniały poprzednio i wybiera inną osobę do wypełnienia tej samej misji. Taka jest przyczyna tego, że podobne wypadki i wydarzenia powtarzają się w historii Bożej opatrzności. To powtarzanie się podobnych wydarzeń lub okresów nazywamy „opatrznościową tożsamością czasu”.

Każdy konflikt, którego doświadczamy jest polem zmagania pomiędzy Bogiem i Szatanem. Bóg pragnie pojednania i miłości, Szatan dąży do konfliktu i nienawiści. Ale pojednanie nie może odbyć się na warunkach narzuconych przez zło. Pojednanie nie oznacza zgody na wszystko. Gdy uczciwie spojrzymy w głąb siebie zrozumiemy, po której stronie stoimy w danej sytuacji. Bez względu na to, po której stronie jesteśmy, zawsze możemy wybrać dobro. Zatem Boga możemy uszczęśliwić przez spełnienie swojej odpowiedzialności, albo zasmucić przez jej niespełnienie.

Opatrzność odnowy i ja

Każdy człowiek tkwi w środku walki pomiędzy Bogiem i Szatanem. Bóg opierając się na dobru, które jest w człowieku, próbuje pozyskać go dla siebie, podczas gdy Szatan stara się zatrzymać człowieka po swojej stronie, opierając się na złu, które w nas jest. Każdy z nas musi sam osiągnąć cel stworzenia - nie może tego za nas zrobić nikt inny. To ja muszę wypełnić swoją odpowiedzialność, muszę podczas mojego życia, drogą własnego wysiłku wypełnić warunki

odszkodowania i zakończyć niedopełnione misje, które nagromadziły się podczas procesu odnowy w mojej linii krwi. Aby odnieść to zwycięstwo, muszę zrozumieć pierwotny cel, w jakim Bóg powołał proroków i świętych oraz szczegóły misji, które im powierzył. Przede wszystkim zaś muszę być w stanie odczuć, czego doświadczało Serce Boga w momentach ich wysiłków, triumfów i porażek.

Nikt spośród upadłych ludzi nie może się stać takim zwycięzcą jedynie dzięki własnym wysiłkom. Bóg jest zawsze gotowy nas w tym wspierać. Cel i zasady odnowy zostaną nam objawione przez Chrystusa, kiedy powróci, aby dopełnić dzieła Opatrzności. Jeżeli uwierzymy w Niego, zjednoczymy się z Nim i będziemy uczestniczyć w Jego działaniach, to pod Jego przewodnictwem możemy wypełnić historię opatrzności odnowy. Droga, którą musimy dzisiaj przejść, została wytyczona przez świętych - wszystkich tych, którzy poświęcili życie dla wypełnienia Bożej woli. Punkt początkowy wyznaczają wybory poczynione przez naszych poprzedników, to jest fundament, na którym stoimy. My musimy przejść ją dalej, aż do samego końca. Aby tego dokonać, musimy poznać i zrozumieć zasady odnowy.

Po Upadku człowiek zsuwa się do Piekła. Zanim wstąpi na Drogę Odnowy musi dokonać 2 rzeczy: po pierwsze musi się zatrzymać i po drugie musi zmienić kierunek. Bóg daje nam rozliczne szanse, abyśmy się zatrzymali w życiu i zauważyli, że coś jest nie tak. Od nas zależy, czy je dostrzeżemy i wykorzystamy, czy nie będzie musiało spotkać nas coś tak głęboko wstrząsającego, że faktycznie zatrzymamy się i zmienimy kierunek naszego życia.

Bóg nie dzieli ludzi na dobrych i złych, bo po Upadku każdy człowiek ma w sobie zarówno dobro jak i zło. Dlatego Bóg zawsze dąży do rozdzielenia dobra od zła w człowieku. Pracując z naszym sumieniem stara się byśmy dostrzegli, co jest w nas złe i wyparli to z naszego życia, pomnażając w sobie dobro.

Fundament duchowy, na jakim stoimy obejmują nie tylko to co zrobili bezpośrednio nasi przodkowie, ale także to co zrobili członkowie narodu do którego należymy. Tak jak obciąża nas grzech zbiorowy tak i możemy oprzeć się na dobru, które uczynili członkowie zbiorowości do której należymy.

Bóg patrzy na nas nie tylko jak na oddzielne jednostki, ale także jak na reprezentantów naszych przodków i prekursorów naszych potomków. To co nas spotyka ma swoje korzenie w przeszłości, a nasze wybory będą przynosiły owoce w przyszłości. Dlatego nie należy się porównywać się do innych ludzi, bo duchowe fundamenty na jakich stoimy mogą być bardzo różne. Z tego samego powodu nie należy też osądzać innych ludzi, a także nie należy narzekać na nasz los.

Ponieważ to człowiek odszedł od Boga i sprowadził Piekło na ten świat, oskarżanie Boga o to, że jest nam źle jest tylko bardzo raniące dla Niego i pokazuje, że bardzo niewiele rozumiemy z tego świata.